

Rusijos baimė lėmė, kad Lietuva pirmoji
patvirtino naująją Europos Konstituciją. Tačiau
Europoje kyla opozicijos banga prieš tolesnę
ES centralizaciją.

Vilius Bražėnas

„Kova dar nebaigta...“ – tai septintoji a.a. Viliaus Bražėno publicistiko knyga, sudaryta ir išleista 100-jų jo gimimo metinių proga. Prieš ją buvo „Normuotos šypsenos“ (feljetonų knyga, 1949); „Kalorijos ir doleriai“ (1952); „Šamokslas prieš žmoniją“ (Čikaga, 1975; 1978; K., 1997); „Nauja pasaulio santvarka“ (K., 2000, 2008); „Po dvylika vėliavų. Tarp tironijos ir laisvės“ (Klaipėda, 2005) ir „Priminimas bendražygiams“ (V., 2009). Paskutinėje knygoje „Kova dar nebaigta...“, šalia įžangos, kurioje knygos sudarytoja apžvelgė anksčiau publikuotas knygas, ir po šios, septintosios knygos, stogu priglaudė, kitose knygose neskelbtą Viliaus Bražėno publicistiką, pateikta taip pat ir visos jo politinės publicistikos bibliografinė rodyklė, apimanti 402 bibliografinius įrašus jo kūrybos ir 98 bibliografinius įrašus literatūros apie jį., jo knygas ir jo politinę publicistiką.

Dabar, kai geopolitikos kontekste bene svarbiausiu klausimu ir viso pasaulio politikų ir politologų galvos skausmu tapo Europos Sąjungos sąjungos išlikimas ir jos ateitis, Lietuvai ši problema tampa irgi viena iš aktualiausių. Viliaus Bražėno politinė publicistika, pasirodė esanti ir šioje geopolitinėje situacijoje, idėjų ir jų realizavimo galimybių neišsenkanti versmė.

Straipsnyje „Apie Romos žąsis ir politinę vištidę“ Vilius Bražėnas rašė, kad „nebijant kai kurių istorikų kitokios nuomonės galima teigti, jos esama panašumo tarp Lietuvos ėjimo į Europos sąjungą ir į Liublino uniją. Šis, kaip ir nas ėjimas, stato mūsų valstybę į panašų istorinių kryžkelių kelią. Aiškiausia tai, kad abiem arvejais, geopolitinė padėtis, konkrečiai – grėsmė iš Rytų buvo svarbiausios paskatos“ (Kova dar nebaigta. – V., 2013, p. 273).

Iš Liublino unijos ir po jos sekusios carinės Rusijos okupacijos negandų Lietuvą išvadavo pirmojo Lietuvos tautinio atgimimo šviesuoliai – dr. Jonas Basanavičius, dr. Vincas Kudirka, poetas Maironis, kiti aušrininkai ir varpininkai ir pirmosios Lietuvos Respublikos (1918-1940) kūrėjai – dr. Antanas Smetona, prof. Pranas Dovydaitis, istorikas Augustinas Voldemaras, agronomas Aleksandras Stulginskis ir kiti to meto inteligentai – tautinės dvasios aristokratai, kurie tada išvedė tautą iš šimtmečių tamsos į laisvės šviesą“ (ten pat).

Iki pat savo mirties Vilius Bražėnas abejojo, ar dabartinėje Lietuvoje atsiras inteligentų šviesuolių, kurie po pusės amžiaus protų okupacijos, pasirodys esą „tautinės dvasios aristokratai“, kokie buvo minėtieji 1918 metų šviesuoliai“ (Ten pat).

Žvelgdamas į dabartinę mūsų posovietinę inteligentiją, Vilius Bražėnas per keletą metų įsitikino, kad „Kasdienybėje besirūpinantys žmonės dažnai pagrįstai tikisi, kad KAS NORS (tik ne aš! – O.V.) politikos, žiniasklaidos bei mokslo pasaulyje seka tiesos ir melo, tautos gerovės ir savimeilės, gėrio ir blogio grumtynes, kad KAS NORS BUDI „tautos sargyboje“, kaip prof. Ona Voverienė dažnai spaudoje pristato iškilias asmenybes“ (ten pat, p. 274).

Tai, kad visa tauta – ne tik išsilavinę žmonės, bet ir visi eiliniai žmonės – privalo budėti, žmonės žinojo amžiais. V. Bražėnas minimame straipsnyje priminė legendą, kaip Romos žąsis išgelbėjo Romą savo gagenimu ir klykavimu, kai tvirtovės sargybiniai užmigo, o priešai-barbarai jau ropštėsi per tvirtovės sienas. Tik tada sargybiniai prabudo ir atliko savo pareigą, atmušė barbarus ir Romą apgynė. Todėl visiškai nebūtina būti tais, kurie privalo pagal savo užimamas pareigas saugoti ir ginti savo pilį-tvirtovę... bet kartais užmiega. Visi piliečiai, netgi patys paprasčiausi eiliniai, kaip tos Romos žąsis, turi jausti pareigą – „gagenti ir klykauti“ vos pamačius, kad barbarai ropščiasi per pilies sieną, o „sargybiniai miega“ (ten pat).

Lietuvos istorija, beje, yra užfiksavusi nemažai faktų, kai pilies sargybinių pareigas atliekantys ir miegojo, ir išdavė, o piliečiai, ir ypač intelektualai išdavikiškai tylėjo. Taigi šių dienų intelektualai, deja, nėra tautinės dvasios aristokratai ir paskendę savo asmeniniuose buitiniuose ir savo turtėjimo reikaliukuose net ir nesiruošia vaduoti iš Mamonos pavergto proto vergijos ir tarnauti savo tautai ir savo valstybei. Todėl, kaip bebūtų skaudu, reikės dar palaukti kelis dešimtmečius, kol sovietiniai intelektualai

išmirs ir juos pakeis, jau gimusieji XXI amžiaus. Mūsų kultūros legenda prof. L. Vladimirovas mėgdavo sakyti, kad tautos aristokratai gimsta tik ketvirtoje kartoje.

Kitame straipsnyje „Lietuva ties dvejais globalizmo vartais“ V. Bražėnas rašė, kad dabartinėje geopolitinėje sistemoje yra trys ryškiausi globalizmo erdvės: Vakarų, Rytų ir formuojasi, aršiai kovodama teroristiniais metodais, dėl savo vietos po saule – islamo, siekianti visą pasaulį paversto Mahometo imperija. Dėl savo geografinės padėties Lietuva stovi ties dvejais globalizmo vartais – Rytų ir Vakarų. Tarp jų neutralumui, deja, nėra jokios erdvės.

Ką Lietuvai reiškia Rytų globalizmas, mes jau žinome, rusams paskandinus kraujyje 34 procentus mūsų tautos. Todėl ir beldžiamės į Vakarų globalizmo vartus. NATO – mums yra politinė psichologinė priebėga, tolinanti mus nuo Rytų globalizmo vartų. Įstoję į Europos Sąjungą, pamatėme, kad jos architektai ir propagotojai ją suplanavo, kaip regioninę globalaus pasaulio struktūrą, kurios tikslai visiškai sutampa su globalaus pasaulio vadovų tikslais – sunaikinti ES valstybių-narių suverenitetą ir sukurti supervalstybę, kurioje nebeliks vietos tautiškumui, religijai, šeimai, ir galiausiai žmogui, kaip asmenybei. Apie tokią Europą svajojo ir savo vizijose matė ir Michailas Gorbačiovas. Tokią ją jis savo knygoje „Perestroika“ (M., 1987) vadino „Bendrais Europos namais... nuo Atlanto iki Uralo“. 2000-aisiais metais lankydamasis Didžiojoje Britanijoje jis drąsiai apibūdino Europos sąjungą, kaip „naująją Europos Sovietų sąjungą“ ir matė joje savo svajonių realizavimą. Ne veltui V. Bražėnas globalizmą apibūdino, kaip aukščiausią komunizmo stadiją, praturtintą civilizacijos laikėjimais. Globalizmui būtų paaukotas ne tik tautiškumas ir religija, bet ir šeima, po to sektų asmenybės naikinimas. „Tokiam pasauliui, - rašo V. Bražėnas, - gerai jaustųsi tik KGB ir gestapo tipo kosmopolitai“.

Pirmaeilis globalistų tikslas sunaikinti tautiškumą. Šioje srityje, pasirodo esąs pats įtakingiausias autoritetas ne kas nors kitas, o pats Stalinas, savo laiku sukūręs aksiomą: „Jei sugebėsime sunaikinti bent vienos kartos tautinę savigarbą ir patriotizmą, būsime nužudę tautą“.

Dabartinėje Lietuvoje visais komunistinės valdžios metais, kokiais vardais komunistai besivadintų (LDDP, LSDP, DP ar net TT) – tauta, religija ir šeima buvo žudoma paraleliai, ypač, kai socdemų moraliniu veidu buvo tapusi M.A. Pavilionienė.

Straipsnyje „Tautos išlikimas globaliniame ciklone“ V. Bražėnas, kaip tikras tautinės aristokratiškos dvasios inteligentas, stengiasi padėti savo tautai tapti visaverte, kokia ji buvo 1918-1940 metais, pamokydamas kaip reikia elgtis siaučiant globalistiniam ciklonui. Jo nuomone „Ir Lietuvos Respublikai, ir lietuvių tautai padėtų išlikti per bet koks ciklonus, jei mūsų susipratę tautiečiai, ypač inteligentai, paklustų Džordžo Santajanos patarimui: „Žmogaus kojos turi remtis į savo krašto žemę, bet jo akys turi apžvelgti pasaulį“.

Tai reiškia, kad „mums, kojomis atsirėmusiems į savo krašto žemę būtina žvalgytis pasaulyje, kad pamatytume, iš kur, kokiais keliais ir vardais ateina tautų žudikai. Suprantama, kad neturime išleisti iš akių ir galimų tautos žudikų, valgančių Lietuvos duoną“ (Kova dar nebaigta... V., 2013, p. 234).

Tai reiškia, kad privalome ugdyti tautinę savimonę, tautinę savigarbą ir patriotizmą... „Privalu visiems patriotams, Lietuvai lojaliems piliečiams įsitraukti į statybą dvasinių užtvartų tautos žudikų idėjų įsiskverbimui į tautos sąmonę ir pasąmonę... Ypač mūsų jaunimas turėtų pakilti į ideologinį partizaninį, po to organizuotų pulkų karą už tautos išlikimą. Jie gali savo dvasia užkrėsti ir panašioje padėtyje esančių kaimyninių valstybių jaunimą, jei jis dar nėra pakilęs kovai“ (Kova dar nebaigta... V., 2013, p. 236).

Straipsnio pabaigoje V. Bražėnas akcentuoja mintį „Lietuva per ilgai užsigulėjo ant kairiojo šono Jau metas apsukti ją ant kito šono, ir gal netrukus pakelti iš ligos patalo“ (Ten pat).

Įveikti globalizmo piktžaidzes, jo nuomone, galima tik tautiškumu ir tikėjimu.

Viliaus Bražėno požiūris į Europos Sąjungą yra gana kritiškas, nors Lietuvai kitos alternatyvos jis nematė. Straipsnyje „Kaip atrodo reikalai?“ jis tvirtino, kad šiandieniniais Vakarais liko tik Anglija ir JAV. O Europos sąjunga, net savo narį, kaip ir Estijos atveju, ginti nuo Putino nuodingos „demokratijos“ net aiškiai išsižioti nebando... Pirmieji ES orkestro smuikininkai – Vokietija ir Prancūzija – smuikuoja tokiomis stygelėmis... kaip homoseksualų ir kitų, lietuvių tautai lipančių ant sprando, mažumų švelnių jausmų neįžeisti... ES – savo nariams – diktatūra, o Maskvos galvažudiškam diktatoriui „demokratiška“ tolerancija... (Ten pat, p. 336).

Straipsnyje „Tautiškumo naikinimas ir mūsų pasipriešinimas“ V. Bražėnas perspėja: „Vyksiančios ES krizės rodo, jog dar nepadėtas taškas ant supervalstybinės diktatūriškos ES architektų vizijos. Todėl, ypač SSRS „supervalstybės“ tironiją išgyvenusios, ES narės turėtų skatinti ES tautos identiteto gelbėjimo veiklą pradėti nuo ES grąžinimo į jos pradinę būklę, kandidatams pristatyti kaip tautų solidarumo sandorą, „laisvos prekybos“ sandorą ant tvirtų dvasinių pamatų, bet atsikratančių Briuselio diktato. Jeigu be kovos atsikaksime nepriklausomybės ir (per tai neišvengiamai) tautinio identiteto, įstumsime tautiškumą, kurį bandoma sutapatinti su nacizmu, į „pasaulio piliečių“ mėsmalę, Europos ateities kartos – jų likučiai – mūsų kartą, ypač jos elitą, galės apkaltinti „Tėvynės išdavimu“ (Ten pat, p. 342).

Kylant nacionalizmo burėms pasaulyje ir pučiant į jas palankiems geopolitikos vėjams, jau ir Europos sąjungos technokratai apsiranta su tokia padėtimi, todėl ir jie ima į nacionalizmą žiūrėti pagarbiau. Todėl V. Bražėnas akina savo tautiečius: „Nebijokime būti nacionalistai (ne nacine prasme) ir eikime į ES su aukštai iškelta tautiškumo vėliava, tvirtai stovėdami ant tautinės kultūros, tikėjimo ir tradicijų grindinio... Kaip besusiorganizuotume viduje, turėtume aktyviai dalyvauti naujų ES vidaus politinių struktūrų formavime ir jų įtaigojime, kad ES būtų laisvai apsisprendusių tautų sąjunga, bendrija, o ne kokių nors „didžiųjų brolių“ valdoma supervalstybė, kaip vienas iš globalaus pasaulio formuotės rajoninis padalinys“ (Ten pat, p. 154).

2010 m. spalio 3 d. Vilius Bražėnas, eidamas 98 metus mirė Vilniuje. Amžino poilsio atgulė šalia savo žmonos Edos Bražėnienės Vilniaus Saltoniškių kapinaitėse. Liko ryški jo Asmenybės šviesa, rodanti Tautai kelią į dvasinį atgimimą ir mūsų valstybingumo išsaugojimą. Liko jo knygos, mintys ir šviesūs prisiminimai apie bendravimą su juo, mokymąsi iš jo, ne tik Žodžio, bet ir Veiksmo, stiprinant Lietuvos tautinę valstybę ir naująją Europos atgimimo paradigmą – draugišką, solidarią ir teisingą Europos tautų

sajungą. Viliaus Bražėno atminimas amžinai liks mūsų, jo mokinių atmintyje ir širdyse. Iš jo darbų ir toliau mokysimės ir juos priminsime jaunosioms kartoms iki pat mūsų saulėlydžių.

2017-04-03